

des i detailhandelen. Undtagelserne vedrører radio-modtagere samt guld- og sølvvarer m. v. og afgiftspligtige ure, hvilke varer hidtil har været genstand for detailbeskatning, radiomodtagere med 17,65 pct. af detailprisen uden afgift og de øvrige varer med 10 pct. af denne pris. Radioafgiften indbringer 8—9 mill. kr. og guld- og sølvvareafgiften m. v. ca. 5 mill. kr. årlig. Disse beløb opkræves for hver af afgifterne hos omkring 3 000 virksomheder. Ved overgang til engrosbeskatning vil antallet af afgiftspligtige virksomheder blive reduceret meget væsentligt, hvilket må anses for ønskeligt under hensyn til den udvidelse af beskatningsområdet, der foreslås ved nærværende lov.

Bestemmelserne om efterbeskatning af de foranævnte varer findes i §§ 28 og 29. For radioapparaternes vedkommende foreslås efterbeskatningsafgiften sat til 15 pct. af detailhandlerens indkøbspris. Bestemmelserne i § 28, stk. 2, tager sigte på i det store og hele at undgå efterbeskatning af brugte apparater.

Af guld- og sølvvarer m. v. foreslås en efterbeskatning på 10 pct. af varernes detailpris. For at undgå, at de mange virksomheder, der kun i ringe omfang handler med disse varer, inddrages under efterbeskatningen, har man foreslået, at der kun svares afgift, såfremt detailværdien af det enkelte udsalg beholdning af afgiftspligtige varer mindst er 500 kr., og der kan i alle tilfælde ses bort fra varer, hvis detailpris højst andrager 10 kr. pr. stk.

Efterbeskatningsbeløbene foreslås indbetalt i 4 kvartårlige rater.

Om enkeltheder i lovforslaget bemærkes iøvrigt, at de foreslåede bestemmelser stort set er i overensstemmelse med den nyeste forbrugsafgiftslovgivning.

Der foreligger ikke tilstrækkeligt statistisk materiale til en egentlig beregning af indtægten af den foreslåede engrosskat. Ganske skønsmæssigt anslår man, at den foreslåede engrosskat vil indbringe ca. 275 mill. kr. årlig, hvoraf ca. 25—30 mill. vil hidrøre fra de allerede beskattede vareområder.

Med hensyn til anvendelsen af dette beløb henvises til bestemmelserne i afsnit IV.

Til afsnit II.

Da det må forekomme urimeligt, såfremt avancerne skulle kunne stige som følge af de foreslåede afgifter og afgiftsforhøjelser, findes det nødvendigt at fastslå, at afgifterne eller afgiftsforhøjelserne ikke må medføre stigning i den absolutte bruttoavance på de pågældende varer.

Da en almindelig holdt regel om, at afgifterne ikke må få indflydelse på bruttoavancens beregning, ikke vil være effektiv og i øvrigt ikke vil kunne kontrolleres, har man fundet det påkrævet at søge gennemført regler i lighed med bestemmelserne i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 108 af 21. marts 1951 vedrørende midlertidigt avancestop.

Til §§ 34 og 35.

Under hensyn til at loven foreslås at have gyldighed for 2 år, har man ment det nødvendigt at åbne mulighed for dispensationer fra det foreslåede avancestop.

Til § 36.

Bestemmelsen tilsigter at fastslå, at det kun er hensigten at hindre avanceforhøjelser, der er begrundet i afgifterne.

Til § 37.

Udarbejdelsen af en fortegnelse som den foreslåede vil være nødvendig af kontrolhensyn og kan i øvrigt ikke antages at ville medføre arbejde af urimeligt omfang.

Til § 39.

Bestemmelserne er affattet i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i forslag til lov om tilsyn med monopol og konkurrencebegrænsning.

Til afsnit III.

I dette afsnit stilles der forslag dels om udstedelse af sparebeviser, dels om udbetaling af kontante beløb.

Sparebeviser foreslås udstedt til personer, der for skatteårene 1955—56 og 1956—57 er fuldt skattepligtige, og hvis skattepligtige indkomst er 4 000 kr. og derover. De udleverede sparebevisers størrelse varierer fra 40 kr. til 280 kr., alt efter den skattepligtiges forsørgerstilling og størrelsen af den skattepligtige indtægt.

For at undgå store eengangsudbetalinger fra statskassen foreslås det, at de over to år udleverede sparebeviser gøres indløselige ved udtrækning over 10 år, første gang den 1. april 1962.

Under hensyn til det meget store antal sparebeviser, der vil være at udstede, og til, at administrationen bør forenkles mest muligt, vil der ikke blive adgang til mortifikation af bortkomne sparebeviser med deraf følgende ret til at få udstedt erstatningsbeviser, ligesom der ikke vil kunne rejses krav om betaling af provenuet af bortkomne sparebeviser.